

2. kapitola

Zlý úhor zo zátoky úhorov

Pradeep bol ešte stále zelený, ale vyslal ku mne spýtavý pohľad: „Na tej tabuľke stojí, že je tu zlý úhor? Prečo musí byť všade, kam ideme, niečo zlé?“ A jeho ústa zároveň hovorili: „Ešte jedno vrečko.“

Tomu pohľadu som dokonale rozumel a vyslal som k nemu iný, ktorý odpovedal: „Musíme tomu prísť na kĺb,“ a podal som mu vrečko. Kto vraví, že deti nezvládnu viac vecí naraz?

Zastavili sme pred majákom, práve keď sa začalo stmievať. Výstražné svetlo hore na veži svietilo cez hmlu a všetko vyzeralo trochu ako z nejakého starého hororového filmu. Cítil som, ako mi na rukách naskakuje husia koža a v žalúdku akoby sa mi začali vrtieť stonožky.

Sotva sme vystúpili z auta, Pradeep už nebol taký zelený. Všetky vrečky s vyvratkami, ktoré mal naskladané pri nohách, nahádzal do smetiaka pri ceste. Sami vyskočila von a bežala za otcom.

„Ja chcem vidieť mole!“ vrieskala.

„Dnes večer už nie, zlatičko,“ povedal Pradeepov otec a vysadil si ju na plecia. „Zajtra bude more. Dnes – večera a potom do postieľky.“

Mark vykĺzol z auta a rozhlíadal sa okolo. „Debilný maják.“ Pozrel sa na mňa a na Pradeepa. „Sprostí kreténi. Kreténsky výlet.“

Vyskočil som z auta a spolu s Pradeepom sme vytiahli cestovnú chladničku.

„No tak, Mark,“ ozval sa otec. Ešte neprišiel na to, že vôbec nemá cenu snažiť sa Marka nadchnúť čímkoľvek, čo nie je podlé. „Bude to zábava. Zajtra vyrazíme na ryby.“

Chladiaci box sa znova začal otriasať. Položil som naň nohu, aby som ho utišil. Vyzeralo to, akoby som si podupával do taktu nejakej pesničky.

